

SAŽETAK

Uredništvo

Boga susrećeš ljubeći.

Str.1

Formativni put

Poziv na nemoguće 1: *Radost i križ svakog zvanja i poslanja.*

Str.3

Nazaret. Božja obitelj

2. Sveta obitelj, uzor svake obitelji.

Str.5

Skromno i najuzvišenije stvorenje

Na hodočašću s Marijom, učiteljicom integralne ekologije

3. Gledajte svijet mudrim očima.

Str.7

Obiteljski događaji

- Čile: *XIII sastanak predsjednika ADMA-e.*

Str.8

- Pakistan: *Posjet glavnog rizničara Jean Paul Mullera.*

Str.9

- Brazil: *marijanski kongres u organizaciji ADMA iz Recifea.*

Str.9

- Novi članovi za ADMA u Kambodži.

Str.10

- IX Kongres Marije Pomoćnice 2024: *prijave otvorene.*

Str.10

UREDNIŠTVO

BOGA SUSREĆEŠ LJUBEĆI

Dragi prijatelji,

Blagdan Svih svetih i sjećanje na naše pokojne s kojima smo nedavno živjeli pomažu nam da gledamo u budućnost s nadom i da svaku svoju misao i odluku preusmjerimo na Boga Oca, pronalazeći mir i radost unatoč poteškoćama, boli i nedaćama našeg ranjenog svijeta.

Svi pred očima imamo nedavne slike boli i nasilja koje dolaze iz Palestine i one na koje smo se možda nažalost navikli iz rata u Ukrajini i brojnih sukoba koji krvave naš svijet. Užasnuti, pitamo se što znače tolike patnje i osjećamo se nemoćno, slabo, možda krivima na svoj mali način što smo svojim izborima, pogreškama, krhkošću pridonijeli uništenju prekrasnog plana koji dobri Gospodin ima za nas i za naš svijet.

Kartica. U osvit teških događaja koji su još jednom potresli Palestinu, jeruzalemski latinski patrijarh kardinal Pizzaballa je pozvao sav Božji narod na molitvu, napisavši: *"Draga braćo i sestre, neka nam Gospodin doista dadne svoj mir! Bol i užas zbog onoga što se događa su veliki. Iznenada smo katapultirani u more neviđenog nasilja [...] Čini se da sve govori o smrti. Ali, u ovom trenutku boli i užasa ne želimo mirno stajati. I ne možemo dopustiti da smrt i njeni žalci budu jedina riječ koja se čuje. Zato osjećamo potrebu moliti, obratiti svoje srce Bogu našem Ocu."*

Okrenuti svoje srce Bogu našem Ocu i čekati susret s Njim, to je središte naše molitve.

Papa Franjo piše (usp. homilija, 2. studenoga 2022.): “Svi mi živimo u iščekivanju, u nadi da ćemo jednog dana čuti Isusove riječi upućene nama: “Dođite, blagoslovljeni Oca mojega” (Mt 25, 34). Nalazimo se u čekaonici svijeta da uđemo u raj, da sudjelujemo u onoj “gozbi za sve narode” o kojem nam je govorio prorok Izaija (usp. 25, 6). On govori nešto što grije naša srca jer će to ispuniti naša najveća očekivanja: Gospodin će “uništiti smrt zasnogda” i “ suzu će sa svakog lica otrti” (r. 8). Braćo i sestre, njegujemo očekivanje neba, prakticirajmo svoju želju za rajem. Dobro je za nas danas da se zapitamo imaju li naše želje ikakve veze s Nebom. Zato što riskiramo da neprestano težimo stvarima koje prolaze, brkajući želje s potrebama, stavljajući očekivanja svijeta ispred čekanja na Boga.

Očekivanje molitve koje za nas kršćane nije način da ostanemo bespomoćni, bezosjećajni ili nesvjesni prema događajima u svijetu, ali nismo ni slomljeni i potlačeni svijetom i njegovom krhkošću. Oprezan i spreman, ali i samouvjeren i spokojan. Ali onda, suočeni s tužnim i uznemirujućim događajima, što bismo trebali učiniti? Što da radimo dok čekamo sutra? Opet papa Franjo, komentirajući Matejevo 25. poglavlje, naglašava:

U očekivanju sutrašnjice, Evanđelje nam pomaže [...]. Iznenadeni smo svaki put kad čujemo Matejevo 25. poglavlje. Slično je onim protagonistima koji kažu: “Gospodine, kada te to vidjesmo gladna i nahranismo te; ili žedna i napojismo te? Kada te vidjesmo kao stranca i primismo; ili gola i zaognusmo te? Kada te vidjesmo bolesna ili u tamnici i dođosmo k tebi?” (rr. 37-39). Kada? Tako se izražava iznenađenje svih, čuđenje pravednih i zgražanje nepravednih.

Jedina zasluga i optužba je milosrđe prema

siromašnima i odbačenima: “Zaista, kažem vam, što god učinite jednomu od ove moje najmanje braće, meni učinite!”, kaže Isus (r. 40). Čini se da je Svevišnji u najmanjem. Onaj koji prebiva na nebesima prebiva među najneznačajnijima na svijetu. [...] Dakle, da bismo se pripremili, znamo što učiniti: voljeti slobodno, ne očekujući uzvraćanje, one koji su na njihovoj listi preferencija, one koji nam ništa ne mogu vratiti, one koji nas ne privlače, one koji služe malenima.

Kada? Pitaju iznenađeno i pravedni i nepravedni. Postoji samo jedan odgovor: kada je sada, danas. Ono leži u našim rukama, u našim djelima milosrđa: ne u pojašnjenjima i profinjenim analizama, ne u pojedinačnim ili društvenim opravdanjima. U našim rukama, i mi smo odgovorni.

Evanđelje objašnjava kako živjeti čekanje: idemo prema Bogu ljubeći jer je On ljubav. I na dan našeg oprostaja, iznenađenje će biti radosno ako sada dopustimo da nas iznenadi Božja prisutnost, koja nas čeka među siromašnima i ranjenima svijeta. Nemojmo se bojati tog iznenađenja: idemo naprijed u onome što nam evanđelje govori, da bismo na kraju bili pravedni. Bog čeka da bude milovan ne riječima, već djelima”.

Želja nas, obitelji ADMA, stoga je živjeti u svakodnevnom životu, poput Marije, spremnost i brigu prema najslabijima. **Da, poput Marije, možemo ljubiti u svakodnevnom životu, u susretu s Bogom**, sigurni da je svaka gesta ljubavi koja živi u obitelji, u zajednici, u našim skupinama, na radnom mjestu, milovanje koje - u Bogu Ocu - dopire i do najudaljenijih i najnapaćenijih danas.

Renato Valera,
Predsjednik ADMA Valdocco.

Alejandro Guevara,
Duhovni animator ADMA Valdocco.

FORMATIVNI PUT

Poziv na nemoguće 1: RADOST I KRIŽ SVAKOG ZVANJA I POSLANJA

1. Snovi, zvanja, snovi o pozivu

Naravno, don Boscu je san u 9. godini "ostao urezan u sjećanje do kraja života"! Taj san nije bio da samo njega osvjetli i orijentira, već i mnoge druge. Taj san **je temeljni mit cijele duhovne obitelji**. Sažima sastavne elemente poziva, poslanja, karizme. I zapravo, priča jasno očituje namjeru da se budućim naraštajima ostavi dragocjena duhovna i pastoralna ostavština.

San je očito **poprište zvanja i poslanja**. Stvar je razumljiva: čovjek je poziv i poslanje! Duboki identitet svake osobe je pozivni i misionarski. Bog izaziva svaku osobu da sudjeluje u njegovu naumu ljubavi, i upravo na taj način njegov život postaje smislen i plodan. Nema ništa ljepše od priznanja da smo dirnuti Bogom, pozvani imenom i poslani u Njegovo ime. To je iskustvo koje ispunjava srce poniznošću i hrabrošću, s povjerenjem i nadom, s ljubavlju koju treba primiti i dati. U najmanju ruku, to je iskustvo koje nas sprječava da živimo život kao samovoljni pokušaj ili usamljeni pothvat, sa svim tragom sterilnosti i tuge koji slijedi.

Činjenica da je jedna karizma i duhovnost poput don Boscove inaugurirana snom nešto je vrlo značajno. Noćna svijest koja je primjerena snu je poput otvorenih vrata otajstva koje **izražava primat i inicijativu Božju**, a istovremeno nas čini poniznima i hrabrima jer smo ovlašteni živjeti i djelovati po Božjoj mudrosti i snazi, a ne vlastitom inteligencijom i snalažljivošću, i ne unatoč vlastitim ograničenjima i nedostacima. Osoba koja se predaje Božjem snu sigurna je da će ostvariti Božje djelo!

San i poziv su stoga povezani. Njihova zajednička osobina je **nejasnoća detalja**: to je tako "zato što poruka dolazi od Boga, a ne unatoč tome što dolazi od Boga" (K. Rahner), a zatim zato što govori o budućnosti koja se ne smije zamisliti kao propotovana. Još jedna osobina zajednička snovima i pozivima je da slike i inspiracije **nisu ideje**, već naredbe, ne ilustracije, već zakoni. U svakom pozivu put nije poznat na početku, ali se otvara dok njime idemo. Uvijek je ovako: čovjek razumije što doživljava, a inteligencija se širi poslušnošću i snalažljivošću.

2. Zvanja u Bibliji: čuđenje i uznemirenost, utjeha i pustošenje

U priči o snu s devet godina postoji detalj koji izražava nešto vrlo poučno o svakom pozivu i poslanju, a koji ujedinjuje poziv Ivana Bosca sa svim velikim prizorima poziva koji se nalaze u Bibliji: to je **neizbježan osjećaj uznemirenosti** koji prolazi kroz dušu pozvanih kada se suoče s Božjom inicijativom, nepredvidljivošću Njegove inicijative, nerazmjernom onoga što On traži od nas, i s osjećajem nedostatnosti koji obuzima stvorenje. U Božjem glasu koji poziva k sebi i šalje u svijet, potrebno je nešto veće od nas i naših mogućnosti, nešto što istiskuje i nadilazi naša očekivanja, što otpuhuje svaku želju za ovladavanjem ili pretenziju na kontrolu. Potrebno je samo bezuvjetno predanje, a kada se to dogodi, onda onaj koji je pozvan više nije na milost i nemilost vlastitim snagama ili slabostima, svojim ograničenim pogledima ili nesigurnim inicijativama, već je orijentiran i vođen Božjim svjetlom, snagom Duha.

Iskustvo uznemirenosti pred Božjom veličinom i njegovim zahtjevima iskustvo je Mojsija, koji se ne osjeća ovlaštenim ići svom narodu unatoč Božjoj zapovijedi (Izl 3, 11); to je iskustvo Jeremije koja se osjeća premladim i nesposobnim govoriti (Jer 1, 6); to je iskustvo Petra koji dva puta očituje svoju nedostatnost: "Idi od mene! Grešan sam čovjek" (Lk 5, 8)... "Idem ribariti" (Iv 21, 3). To je također Izaijino iskustvo koji se osjeća izgubljenim pred očitovanjem Božje svetosti u hramu zbog svojih "nečistih usana" (Iz 6,5), kao i ono Amosovo koje uspoređuje moć božanske Riječi s rikom lava kojom se osjeća prestravljen (Am 3, 8); a to je i iskustvo Pavla, koji kroz pad i sljepoću doživljava egzistencijalni obrat koji proizlazi iz susreta s Uskrslim (Djela 9,1-9). To je čak i iskustvo Marije, koja je, iako potpuno sveta i puna milosti, na anđelov pozdrav "bila smetena i pitala se kakav bi to bio pozdrav" (Lk 1, 29). To je ono što se događa u različitim oblicima i mjerama u svim velikim pozivima: dok doživljavaju fascinaciju Božjim zavođenjem, biblijski ljudi se ne bacaju glavom u avanturu poslanja, već se pokazuju uplašeni i neodlučni pred nečim što ih nadilazi.

3. Uskrsna jezgra svakog poziva i poslanja

Sada, kao što don Bozzolo primjećuje u svojoj studiji o snu devetogodišnjeg don Bosca, čak i u priči o don Boscovu pozivu postoji nešto iznenađujuće što mora privući našu pozornost: "dok za dječake san završava gozбом, za Ivana završava sa zaprepaštenjem, pa čak i suzama". Ali kako? Zabava koja završava u suzama? I tako završava upravo za Ivana Bosca, onoga koji će biti apostol "svete radosti" i koji će naučiti dječake da "budu vrlo veseli"? Pokušajmo razumjeti: prvo u kršćanskom svjetlu, a zatim u salezijanskim bojama.

Naši izbori nalaze svoje korijene u Kristovom izboru, ali Izabrani je Raspeti, a Raspeti je taj koji je u konačnici Uskrsli. Stoga **će kršćanski život uvijek biti, na tisuću različitih načina, uskrsno postojanje**, duboko ispreplitanje radosti i križa, ljubavi i boli, života i smrti. To je potrebno znati kako se ne bi našli nespremni pred životnim kušnjama, nedaćama i nepravdama, poniženjima i gorčinama, inače srce postaje slabo ili otvrdnulo, malodušno ili tvrdoglavo, podlegne pod težinom zla svijeta ili vlastitih grijeha. Prolistamo li Sveto pismo jasno vidimo da je Božja ljubav, kada se očituje svijetu, poput svjetlećeg meteora koji ulazi u atmosferu i pali se. Tada prvi roditelji (praroditelji) odbacuju raj koji je Bog velikodušno ponudio. Kada Bog obnovi savez, svi proroci su ubijeni. Kada Isus stigne, ispunjenje svih proročanstava očituje se kao "znak osporavan" (Lk. 2, 34). On dolazi među svoje, ali njegovi ga ne primiše (Iv. 1, 11), a kad daje cijelo srce, ljudi mu probijaju bok (Iv. 19, 34). Riječ je osuđena kao bogohuljenje, Pravednik je ubijen smrću opakih.

U svemu tome, Isus je vrlo jasan, za sebe i za nas: blaženstva počinju poniznošću i završavaju mučeništvom, fascinacija se pretvara u progonstvo, i to zato što su Krist i kršćani "u svijetu, ali ne i od svijeta", jer svijet "ljubi svoje" (Iv. 15, 19), a tama mrzi

svjetlost (Iv. 3, 20). Poput Krista, i kršćanin, ako je ozbiljan, ako se ne uskladi sa svijetom, uvijek će na neki način biti znak proturječnosti: može govoriti ili šutjeti, s vremena na vrijeme biti krotak ili borben, ali će mnogima biti živi prijekor, prepreka njegovom načinu

razmišljanja i življenja. S druge strane, **naviještanje evanđelja nikada se ne može odvojiti od poziva na obraćenje**, a ovo su prve riječi Gospodina Isusa na početku njegova javnog života: "Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju!" (Mk. 1, 15). Zapravo, svi biblijski likovi, od Ezekijela do autora Poslanice Hebrejima, iskusili su gorčinu i slatkoću Božje riječi, Riječi kao dvosjeklog mača, koji ima za cilj izliječiti, ali ne bez ranjavanja: "Živa je, uistinu, Riječ Božja i djelotvorna; oštija je od svakoga dvosjekla mača; prodire dotle da dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu te prosuđuje nakane i misli srca." (Heb. 4, 12).

Stanje kršćanina doista je paradoksalno: on živi u svijetu, ali je stran svijetu, voli svijet i svijet ga mrzi. Isus je, u pozadini svoje radosti, i s obzirom na svoj križ, to jasno rekao na mnogo načina: "Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije nego vas." (Iv. 15, 18); "Svi će vas zamrziti zbog imena mog. Ali tko ustraje do svršetka, bit će spašen." (Mt. 10, 22); "To vam rekoh da u meni mir imate. U svijetu imate muku, ali hrabri budite - ja sam pobijedio svijet!" (Iv. 16, 33). I upozoreni smo: "Jao vama kad vas svi budu hvalili!" (Lk. 6, 26). Ali ono što je presudno je sljedeće: **prihvatiti stanje borbe i ne prestati voljeti**. Tim više što borba nije samo s vanjskim neprijateljima, već je uvijek i duhovna borba, kako se ne bismo prepustili vlastitim lošim sklonostima, da ne padnemo u iskušenja đavla, da postanemo sve poslušniji Duhu. I, konačno, borba je trajna jer se poziv ispunjava u poslanju, a poslanje uvijek nameće zadovoljstvo i dužnost evangelizacije, Božju otajstvenu zaštitu i neizbježno izlaganje svijetu. Međutim, kao što kaže sveti Pavao, "po komu primismo milost i apostolstvo da na slavu imena njegova k poslušnosti vjere privodimo sve pogane" (Rim. 1, 5), ali "što navješćujem evanđelje, nije mi na hvalu, ta dužnost mi je. Doista, jao meni ako evanđelja ne navješćujem." (1 Kor. 9, 16).

4. Salezijanska jezgra poziva i poslanja

Salezijanska boja uskrsnog postojanja je **ona nošenja napora i križeva uz čuvanje i zračenje radosti**. Moguće je, jer milost vrijedi više od života, jer je Dobro veće od svega zla, jer je zlo u konačnici "dovršeno", dok dobro ostaje vječno. Kontrast u snu između radosti dječaka i Ivanova zaprepaštenja posljedica je činjenice da kršćanska radost i salezijanska radost nisu varljiva euforija, čista zabava, jednostavna lakomislenost, već su unutarnji odjek ljepote Milosti, svijesti da je "Gospodin blizu" (Fil. 4, 5), da je radost prvi dar Uskrsloga (Iv. 20, 20) i r.vi plod Duha (Gal.

5, 22). stoga se držanje radosti “može postići samo zahtjevnim duhovnim bitkama, za koje će don Bosco u velikoj mjeri morati platiti cijenu za dobrobit svojih dječaka. Na taj će način ponovno proživjeti onu razmjenu uloga koja vuče korijene iz Isusova vazmenog otajstva. San iz devete godine odjekuje Isusovim iskustvom, koji “*umjesto radosti što je stajala pred njim podnese križ, prezrevši sramotu*”, ali upravo je tako sjeo “*zdesna prijestolja Božjega*” (Heb. 12, 2); te upućuje Ivana na stanje apostola: “*mi ljudi poradi Krista, vi mudri u Kristu; mi slabi, vi jaki; vi čašćeni, mi prezreni*” (1 Kor. 4, 10), ali baš kao i “*suradnici vaše radosti*” (2 Kor. 1, 24).

U školi sna iz devete godine, zapitajmo se:

1. Kako se mogu suočiti s previranjima i neizvjesnošću povezanima s otajstvom moga poziva, zahtjevima zapovijedi i Božje volje, veličinom njegovih darova i njegovih zahtjeva, malenošću moje osobe i mog odgovora?
2. Kako učim nositi križeve bez gubitka radosti? Na čemu se temelji moja radost i što joj prijete? S kojom poniznošću i odlučnošću vodim svoje duhovne bitke? I s kojom poniznošću i hrabrošću se izlažem zadaći evangelizacije?

Don Roberto Carelli - SDB

NAZARET. BOŽJA OBITELJ

2. SVETA OBITELJ, UZOR SVAKE OBITELJI

Prvi korak ovih meditacija posvećenih Nazaretu – Marijinoj kući! – bilo je *shvatiti “zakon kuće” kao utjelovljenje općeg zakona ljubavi*, jer prava ljubav je uvijek zajedništvo i razlikovanje, osobna veza i sloboda, sinovska poslušnost i snalažljivost, intimnost i bračna plodnost, jedinstvo s Bogom i poslanje u svijetu. Drugi korak sastoji se u shvaćanju originalnosti Svete nazaretske obitelji, njezine posebnosti, onoga što je čini jedinstvenom i upravo iz tog razloga značajnom za sve.

Jedinstvena i uzorna obitelj

Prelako je vidjeti Svetu obitelj kao ideal nedostižnog savršenstva, model udaljen od uobičajenog iskustva, objekt kontemplacije nesposoban za usmjeravanje konkretnih obiteljskih odnosa. Stvari su drugačije: “povratak dubokom smislu obitelji”, primijetio je kardinal G. Colombo, “upravo je povratak u Nazaret, gdje za nas muškarce svijetli jedini pravi obiteljski model, gdje u potpunosti vlada zakon života i ljubavi.”

Tim više što u Nazaretu nije samo uzor obitelji, već i uzor svakog kršćanskog života. Adrienne von Speyr, velika mističarka dvadesetog stoljeća, kaže da “u Nazaretu nastaje i ostvaruje se model Crkve svih vremena”. To je čudesan paradoks: **posebnost Svete obitelji razlog je njezine uzornosti**, a njezina neponovljivost nudi se našem naseljedovanju. Doista, upravo su u Nazaretu obiteljski odnosi jednom zauvijek posvećeni. Nazaret je poput izvora iz kojeg teku

nebrojeni potoci. A razlog je jednostavno sljedeći: u njemu se povijesno ostvaruje Isusova prisutnost, postajanje čovjekom Sina Božjega, objava Boga u obiteljskom formatu. U tom smislu, Marija i Josip – kaže von Speyr – “već žive za buduće kršćanstvo, to jest za sve nas, a **nazaretski dom nipošto nije izolirana kuća, niti zatvoreni raj, već ima otvorena vrata i prozore prema Crkvi**”, jer iskustvo Svete obitelji “oblikovano je odnosom s Isusom”, gdje “sve što je ljudsko postaje vječno”, biva primljeno i preobraženo u Božju sferu. Od Nazareta nadalje to se čudo događa i nama i našim obiteljima: kad je Isus prisutan, sve se mijenja, sve se preobražava, sve liječi, sve cvjeta!

Obična i nesvakidašnja obitelj

Nazaret je spektakl obitelji u kojoj su obično i **neobično kod kuće**, gdje božansko i ljudsko prebivaju jedno u drugome, gdje je moguće pronaći Boga u ljudskim osjećajima i jednostavnim gestama svakog dana, u borbama i kušnjama, u svjetlima i sjenama sretnih i žalosnih događaja koji obilježavaju život svih. U tom smislu papa Franjo svojim vrlo izravnim načinom izražavanja kaže da **je sveta obitelj posebna obitelj, ali ne i čudna**, ete to naglašava kako bi zamolio kršćanske obitelji da se ne izoliraju od drugih obitelji i da se ne učvršćuju u vlastitu samoobranu: “Nijedna obitelj ne može biti plodna ako sebe zamišlja kao previše različitu ili odvojenu. Sjetimo se da Isusova obitelj, puna

milosti i mudrosti, nije viđena kao 'čudna' obitelj, kao kuća izvanzemaljska i udaljena od naroda" (AL 182).

Zapravo, Isusovo javno očitovanje zapanjilo je njegove sumještane, koji su rekli: *"Odakle mu sve to?"... "Nije li ovo drvodjeljin sin?"... "Nije li mu majka Marija, a braća Jakov, i Josip, i Šimun, i Juda? I sestre mu nisu li sve među nama?"* (Mt. 13, 55-56). Doista, za one koji se zaustavljaju na izgledu, u Nazaretu nema ništa neobično. Tu je pošten radnik, skromna žena i dobro odgojeno dijete, jedan sa svojim radom u trgovini, druga sa svojim kućanskim poslovima, treći, iako dobar i inteligentan, za sada bez ikakvih upadljivih izvanrednih znakova. *U Nazaretu se Božja prisutnost ne očituje na veličanstven način, već u svakodnevicu*, ne u punom svjetlu, već u skrivenosti, ne u posebnim gestama, već u djelima i danima.

Živjeti kao obitelj dok razmišljamo o Svetoj obitelji

Polazeći od obiteljskog iskustva Marije i Josipa, gdje je Bog postao dijete, i stoga licem, gestom, riječju, svaka kršćanska obitelj može iskusiti Boga u vlastitom domu. Uostalom, Sveta obitelj, gdje se nebo spustilo na zemlju, stoji na raskrižju *između obitelji koja je Bog i Božjih obitelji*. U Svetoj obitelji susreću se Božje Trojstvo i prisutnost čovjeka – i otajstvo ljubavi i života. I tako je Sveta obitelj prva kršćanska obitelj, do te mjere da, kako primjećuje Fallico, postoji "neka vrsta svetog saveza, istinski i ispravan intimni, duboki i nerazdvojni konkordat između crkvene zajednice i kršćanske obitelji", te da se "prvo istinsko iskustvo obitelji kao domaće Crkve dogodilo upravo u Nazaretu u kući Djevice Marije, žene Josipove iz Davidove obitelji."

Stoga je potrebno da svaka obitelj bude nadahnuta pričom o Mariji i Josipu, kako bi naučila biti svjesna Božje prisutnosti, prepoznati znakove njegova prolaza, zahvaliti za darove njegove Providnosti. A prvi korak – kao što sugerira papa Franjo – jest "proniknuti u tajnu Nazareta, punu mirisa obitelji", *promišljati lica, mjesta i događaje s razumom i ljubavlju*: "moramo uroniti u otajstvo Isusova rođenja, u Marijino da anđelovoj objavi ... u Josipovu Da, koji je dao ime Isusu i preuzeo brigu o Mariji; u pastirskoj gozbi kod jaslica; u klanjanju mudraca; u bijegu u Egipat, u kojem Isus sudjeluje u boli svoga prognanog, progonjenog i poniženog naroda... u divljenju učitelja zakona dok slušaju mudrost adolescenta Isusa ... u

trideset dugih godina u kojima je Isus zaslužio svoj kruh radeći svojim rukama" (AL 65).

Tri stvari možemo naučiti posjećujući izvanrednu običnost Svete obitelji:

1. Naučimo ići dalje od privida i gledati jedni na druge *kao supružnike, roditelje i djecu onako kako nas Bog gleda*, u svjetlu Božjem, s važnošću koju svatko ima u Božjem naumu;
2. Naučimo *veliku vrijednost zajedničkog djelovanja*, jer se u vjernosti u svakodnevnim gestama, a ne u velikim gestama, igra svaki autentičan put svetosti: zapravo, samo onima koji su vjerni u malome može se dati i povjeriti mnogo (usp. Lk 16,10);
3. Naposljetku, naučimo *veliku vrijednost kušnji*, jer da bismo živjeli primat Božje volje, nije toliko važno razumjeti ili ne razumjeti: važno je pročistiti svoj pogled i srce, naše želje i očekivanja, a zatim se uroniti u Božje otajstvo i dopustiti da nas on vodi s povjerenjem i poslušnošću.

Don Roberto Carelli – SDB

SKROMNO I NAJUZVIŠENIJE STVORENJE

Na hodočašću s Marijom, učiteljicom integralne ekologije

3. GLEDAJTE SVIJET MUDRIM OČIMA

Broj 241 enciklike *Laudato Si'*, koju papa Franjo u potpunosti posvećuje odnosu između Marijine osobe i brige za stvorenje, završava posebnim naglaskom na njezinu sposobnost razumijevanja i očuvanja najiskrenijeg značenja svega:

“Ona ne samo da čuva u svom srcu čitav Isusov život, koji je brižno “pohranjivala” (usp. Lk, 2,19.51), već vas možemo zamoliti da nam pomognete gledati na ovaj svijet mudrijim očima.”

Pozivanje na Evanđelje po Luki koje tekst enciklike navodi u zagradi nije nimalo slučajno. Evanđelist, naime, dva puta poziva svoga čitatelja – u stihovima 19 i 51 drugog poglavlja – **da promatra Marijinu sposobnost da obrati pažnju na sadašnji trenutak i osluškuje ljude i stvarnost koja je okružuje**, ubacuje Mariju u tradiciju izraelskih mudraca, to jest onih koji su se unutar naroda istaknuli upravo stalnim nastojanjem da razluče Božju volju u svakodnevnom životu. Izraelski mudraci proučavali su Zakon i Proroke i nisu se bojali usporediti Sveto pismo s radosnim i tužnim iskustvima života s njegovim proturječjima. Biblijske mudrosne knjige (Izreke, Mudrosti, Sirah, Propovjednik, Psalmi, Pjesma nad pjesmama) prikupljaju razmišljanja i molitve Mudrih, s ciljem odgoja naroda, osobito mladih.

Štoviše, mudrosne knjige rado predstavljaju mudrost personificiranu u mudroj ženi koja je iskusna u životnim stvarima, koja želi staviti svoju sposobnost brige i svoje znanje u službu formiranja mladih (usp. Izr 8-9; Sir 24). Na početku 9. poglavlja knjige Mudrih izreka, posebno je Žena Mudrost opisana kako ide u potragu za učenicima: traži ih na ulicama i trgovima, šalje po njih preko svojih sluškinja da ih pozovu da uđu u njezinu kuću i podijele njezin stol, odnosno da od nje dobiju ono što im je potrebno za život i sreću. Ta djela Žene Mudrosti odmah nam dovode u sjećanje neke Isusove geste i riječi, poput euharistijskih gesta (Mt. 26, 26); prisposode u kojoj bogataš priređuje gozbu i šalje svoje slugu da pozovu ljude koji su na ulicama (Mt. 22, 1-14); poziva koji sam Isus upućuje svojim učenicima: *“Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti”* (Mt. 11, 28).

U svojoj javnoj službi, naime, Isus je na sebe preuzeo osobine personificirane mudrosti, živeći i naučavajući kao onaj koji je primio vlast od Boga

i koji zna put koji vodi u Život (Iv. 14, 6). **Biblijska mudrost je, međutim, ženska figura i ta je činjenica omogućila kršćanima da tijekom stoljeća prepoznaju neke osobine Mudrosti personificirane i u Marijinom liku.**

Zašto su mudrosne knjige dale Mudrosti žensko lice?

Ova identifikacija vjerojatno odražava obrazovnu ulogu koju je majka imala u tradicionalnoj židovskoj obitelji. U svijetu u kojem škola kakvu danas poznajemo još nije postojala, gdje su muškarci radili izvan kuće, dok su se žene brinule o velikoj količini kućanskih poslova, koji su uključivali i brigu o djeci, dječacima i djevojčicama, sve dok nisu bili dovoljno odrasli da sami pomažu u radu, zadatak upoznavanja djece sa spoznajom vjere i kulture naroda pripadao je prvenstveno ženi.

Nadalje, kao što pokazuju velike biblijske figure Estere i Judite, generativna sposobnost žena nipošto nije ograničena na rađanje djece: već se postiže u hrabrosti da se ugrozi vlastiti život kako bi ljudi mogli imati život, to jest, kako bi ljudi znali koji put slijediti i pronaći snagu da krenu na svoje putovanje, prema volji i ljubavi svoga Boga.

Ukratko, žene su generativne ne samo kada rađaju, već i svaki put kada odgajaju, jer mudar odgoj otvara mladim ljudima put Života. U njezinoj odgojnoj zadaći, štoviše, žene imaju na raspolaganju kompetenciju koja je muškarcima nemoguća: žena, naime, u svom tijelu živi ciklus života i smrti koji karakterizira stvorenu prirodu i koji je sam po sebi poput proročanstva uskrsnuća (usp. Iv 12, 24). Sklad s ritmom života pomaže ženi da sluša glas Boga koji govori u svakom elementu stvaranja, a zatim podučava, kao što to čini biblijska Mudrost, da učini isto svima onima koji se, na njenom životnom putu, povjeravaju njeznoj pratnji i zagovoru.

Skromno i najuzvišenije stvorenje

Ako pažljivo pogledamo Božju povijest s njegovim narodom, štoviše, shvaćamo da Marija nije jedina žena u Izraelu koja se ističe po svojoj mudrosti! Naprotiv: **Marija je dio dugog rodoslovlja mudrih žena:** neke joj prethode, kao što su Estera, Judita, Ruta, Debora, Elizabeta; druge joj slijede i mnoge su mudre svetice koje dotiču povijest Crkve. Kao salezijanska obitelj, možemo prepoznati među njima, s posebnom zahvalnošću, majku Margaretu i Majku Mazzarello.

Veza između Marije i Mudrosti, naime, posebno je važna u salezijanskoj karizmi: u snu iz devete godine, Marija se predstavlja don Boscu kao **Učiteljica mudrosti**, a biografija sveca potvrđuje posebnu vezu između odgojnog stila Margarete i Marije, obje učiteljice preventivnog sustava, odnosno one umjetnosti odgoja mladih s ljubavlju, razumom i otvorenosti Božjem naumu.

Kada je don Bosco upoznao Mariju Domenicu i

njezine prve družice u Morneseu, ubrzo je shvatio da je Marija već izgradila svoju kuću među njima: te mlade žene su zapravo, od Boga i Marije ukorijenjene u svakodnevnom životu rada i molitve, već spontano živjele ključne elemente preventivnog sustava. Na prvom odlasku FMA-a u misije, papa Pio IX. svečano se prisjetio te osobine njihova identiteta i poslanja kao odgojitelja: biti za sve one željne kreposti i mudrosti poput velikih fontana kojima se i danas možemo diviti na trgu ispred svetog Petra.

Molimo Mariju, koja sada razumije značenje svega, mamu Margaretu, Majku Mazzarello i mnoge svece koji su u svom zemaljskom životu hodali putem mudrosti i sada podijelili sa svojom Majkom radost nebesku, molimo zajedno za **milost da naučimo prepoznati tragove Božje prisutnosti i ljubavi u svakom elementu stvaranja, rasti u poštovanju i brizi za sve što je živo i povjereno našim rukama.**

Sestra Linda Pocher – FMA

OBITELJSKI DOHAĐAJI

Čile – XIII. Sastanak predsjednika ADMA-e: *Širenje pobožnosti Mariji Pomoćnici kršćana i Isusu u Presvetom Sakramentu*

Od 8. do 10. rujna u Centru za duhovnost u Lo Cañasu održan je XIII. susret predsjednika Udruženja Marije

Pomoćnice (ADMA). Bilo je tu trenutaka svakodnevne molitve, a na temu obuke razmišljanja su podijelili s. Anita Aguilar, FMA, salezijanski koadjutor Miguel Seminario i don David Rivera, SDB. Molila se krunica u procesiji oko kuće. Mise su predslavili salezijanski svećenici don Eduardo Castro i don Manuel Fajardo. Povodom Skupštine, predsjednici su podijelili različite stvarnosti svojih udruženja te je provedena evaluacija Kongresa u Puerto Monttu održanog u studenom 2022. Zakazani su zonski sastanci 2024. i sljedeći Nacionalni kongres koji će se održati u Santiagu u studenom 2024., a osigurani su i postupci registracije za sljedeći Međunarodni kongres Marije Pomoćnice koji će se održati 2024. u Fatimi u Portugalu. Ispitana su vlastita pitanja ADMA-e, a račun dobiti i gubitka riznice dostavljen je i odobren jednoglasno. Događaj je, kao nacionalni animator ADMA-e, pratila sestra Lucía Rosada, FMA.

Susret je završio ručkom, a zatim su se duhom i entuzijazmom vratili u razne gradove kako bi nastavili širiti pobožnost Mariji Pomoćnici kršćana i Isusu u Presvetom Sakramentu.

Pakistan: *Generalni ekonom Jean Paul Muller posjetio salezijanske prisutnosti u zemlji*

Od 1. do 3. rujna salezijanski brat Jean Paul Muller, generalni ekonom salezijanske kongregacije, posjetio je salezijanske prisutnosti u Pakistanu.

To su bili intenzivni dani, u kojima nas je gospodin Jean Paul Muller natjerao da shvatimo bliskost Kongregacije i vitalnost don Boscove karizme. U vrlo bliskoj atmosferi, u kojoj je dijelio i različite trenutke života s brojnim mladima iz mjesnog internata, imao je sastanke i sa salezijanskom zajednicom, s osobljem učitelja i odgajatelja, s dječacima i djevojčicama škole te s učenicima Tehničkog centra. Glavni ekonom posjetio je laboratorije mehanike, zavarivanja, stolarije, informatike, tečajeva za električare i laboratorija za rashladne tehnike. Gospodin Muller također je imao dugi sastanak sa skupinama salezijanske obitelji prisutnima u Lahoreu: salezijanskim kooperantima, prošlim učenicima i Udruženjem Marije Pomoćnice (ADMA).

Još jedan vrlo intenzivan trenutak bio je posjet grobu bivšeg učenika Akasha Bashira koji je 2015. žrtvovao svoj život kako bi spriječio samoubilački

bombaški napad u župi Svetog Ivana Youhanabada, na periferiji Lahorea.

Nakon posjeta grobnici uslijedio je vrlo intiman i dirljiv trenutak s Akashovom obitelji. Savjeti i poticaji g. Mullera će biti vrlo vrijedni u boljem služanju tisućama mladih ljudi koji svakodnevno pohađaju salezijansku kuću u Lahoreu.

Brazil: *Marijanski kongres u organizaciji ADMA-e u Recifeu*

Recife, Brazil - listopad 2023. - 6. i 7. listopada u Recifeu je održan Pokrajinski marijanski kongres u organizaciji Udruženja Marije Pomoćnice (ADMA) bazilike Presvetog Srca Isusova, na temu *"Naša majka, naša kraljica"*.

Uvodnu misu slavio je don Francisco Inácio, nadređeni salezijanske provincije Brazil-Recife (BRE), a koncelebrirali su razni svećenici.

Novi članovi za ADMA u Kambodži.

Dana 7. listopada 2023., na blagdan Gospe od Ružarija, prvi put u povijesti Salezijanske obitelji u Kambodži, četiri kambodžanske dame obvezale su se u udruženje ADMA (Udruženje Marije Pomoćnice) koja je jedna od 32 skupine salezijanske obitelji na svijetu.

Grupa je započela svoje putovanje 2006. godine, u vijetnamskom selu Neak Luang, gdje je devet učenika Centra za strukovno osposobljavanje Don Bosco i srednjoškolski podstanari, katolici i nekatolici, proživjeli lijepo i smisleno iskustvo kršćanskog života tijekom Velikog tjedna. Okupili su djecu i obitelji ovog sela kako bi molili, igrali se i podučavali katekizam, higijenu, vrijednosti života itd.

Iz tog iskustva rođena je skupina pod nazivom "Mali Marijin glas" kako bi nastavili svoju kršćansku i marijansku formaciju i obvezali se podijeliti je s drugima.

Tijekom godina, Mali Marijin glas upoznao je ADMA-u i bio je ohrabren da se preseli u priznatu skupinu salezijanske obitelji.

Tako je nakon godinu dana proučavanja i usvajanja pravila Udruženja Marije Pomoćnice (ADMA-e) grupa zatražila prijem u Udruženje. Zahtjev je prihvaćen 24. svibnja 2023.

Dana 7. listopada 2023. prva četiri člana Malog Marijina glasa postala su punopravni članovi ADMA Kambodže. Euharistiju je slavio don Roel Soto SDB, duhovni animator Udruženja. S. Celine Jacob FMA (glavna vijećnica) bila je prisutna zajedno s drugim članovima salezijanske obitelji i njihovim obiteljima.

Dat ću ti
UČITELJICU
 IX Kongresa Marije Pomoćnice

Fatima 29. kolovoza - 1. rujna 2024. godine

Otvoreni upis!

www.mariaauxiliadora2024.pt

MOLIMO SVE DA NAM POŠALJU ČLANAK, FOTOGRAFIJU SA FORMACIJSKOG SUSRETA, KOMENTAR 24. MARIJINE POMOĆNICE, ODRŽANE VOLONTERSKE AKTIVNOSTI. Članak (.doc format, max. 1200 znakova bez razmaka) i maksimalno 2 fotografije (digitalni format .jpg i širine minimalno 1000 px) s naslovom i/ili kratkim opisom potrebno je poslati na adma@admadonbosco.org. U predmetu e-maila "Obiteljski događaji" iu tekstu potrebno je navesti podatke o autoru (ime, prezime, mjesto snimanja, Adma pripadnost, grad, država). Slanjem automatski ovlašćujete Admu za obradu, objavu, čak i djelomičnu, te objavu članka i fotografija u bilo kojem obliku. Slike mogu biti objavljene na web stranici www.admadonbosco.org, i/ili drugim Adma web stranicama zajedno s opisom prema odluci urednika.